

HOOFDSTUK 1

DE aubade

Het was voorjaar en in de sloten kwaakten de kikkers. Er waren alweer lammetjes geboren en in het weekend zou het zelfs zomers warm worden. In de klas was iedereen uitgelaten. Nog een halfuurtje en dan konden ze twee dagen buiten spelen, voetballen of gewoon niks doen in de zon.

Opeens zwaaide de deur open en juffrouw Friek liep de klas in met een stapel boekjes. Ze ging voor het bord staan en het werd vanzelf stil.

‘Jongens en meisjes,’ begon ze plechtig. ‘Ik heb bijzonder leuk nieuws, dat raden jullie nooit.’

‘Jij ghaat naar andere school?’ vroeg Dummie nieuwsgierig.

In de klas klonk geproest en juffrouw Friek verschoot van kleur.

‘Stil, Dummie, dat is geen leuke grap,’ zei meester Krabbel waarschuwend.

‘Ik raad alleen maar leuke nieuws,’ zei Dummie.

Goos gaf hem een schop onder tafel. ‘Wat is het dan, juffrouw Friek?’ vroeg hij.

Juffrouw Friek keek vernietigend naar Dummie en schraapte haar keel. ‘Dat ga ik jullie nu vertellen. Zoals jullie weten is het over twee weken Koningsdag. Ik zit in het oranjecomité en de burgemeester heeft mij benoemd als hoofd voor het onderdeel amusement. En daar hebben jullie heel veel geluk mee.’

Iedereen staarde haar glazig aan. Alleen Anna-Lies leek te snappen waar het over ging, want die glunderde bijna nog harder dan juffrouw Friek zelf.

‘Wat is oranjekoppiethee?’ vroeg Dummie.

“Comité” is commissie,’ zei juffrouw Friek, alsof Dummie dat wel zou begrijpen. ‘En “amusement” betekent “vermaak”. Leuke dingen. Plezier.’

‘Jij ghaat pleziertje maken?’ vroeg Dummie ongelovig.

‘Stil jij. En nu komt het: De koning heeft besloten om zijn verjaardag te beginnen door ergens in het land de aubade in ontvangst te nemen. En hij heeft daarvoor Polderdam uitgekozen! Nou?’

‘Is de aubade een belangrijk cadeau?’ vroeg Ebbie.

‘Nee, dat zijn liedjes voor de jarige koning. Heeft iemand die wel eens gezongen?’

‘Ik!’ riep Dummie. ‘Lang zal ze léééven. In ghrote glóóriáááaa! Mááshi!’

‘Fout. En als je nou nog één keer door me heen praat, kun je nablijven,’ zei juffrouw Friek geërgerd. ‘Bij de aubade zingt iedereen het volkslied en andere oud-Hollandse liedjes. Dat gebeurt in het hele land ’s morgens vroeg op het stadhuis. En omdat de koning

hier komt, wil het oranjecomité de aubade dit jaar extra groots aanpakken. Onze aubade moet een feest worden dat de koning nog lang onthoudt. En daar gaat deze klas voor zorgen. Jongens en meisjes, jullie mogen voor de koning op het bordes van het stadhuis de aubade zingen.'

Iedereen keek nog glaziger. Het volkslied zingen voor de koning, daar ging niemand van juichen.

'Luister eens, het is een grote eer,' zei juffrouw Friek geïrriteerd. 'En de koning komt niet alleen. Er komen nog veel meer hoge gasten naar ons luisteren. Daarom wil ik goed voor de dag komen. Jullie krijgen allemaal een boekje met liedteksten. Ik wil dat jullie alle liedjes uit je hoofd leren, zodat we niet met dit boekje voor onze neus staan te zingen. De koning heeft een hekel aan zingende boekjes.' Ze lachte, maar de grap mislukte en niemand lachte mee. 'Dus vandaag nemen jullie de boekjes mee naar huis,' vervolgde ze weer kribbig. 'Volgende week zal meester Krabbel iedere dag met jullie oefenen en als iedereen de tekst kent, gaan jullie oefenen in tweestemmig zingen.'

'Ik gheb maar één stem,' zei Dummie.

'Hou toch eens je mond,' snauwde juffrouw Friek. 'Ik heb alles tot in de puntjes voorbereid. En omdat misschien niet iedereen de liedjes kent, gaan jullie er nu eerst naar luisteren.'

Ze deed een cd in de cd-speler en even later klonk de melodie van het volkslied. Daarna kwam er een ander liedje en toen nog een.

Ebbie draaide zich om en rolde met zijn ogen. Moesten ze dit gaan zingen?

‘Zijn er tot nu toe vragen?’ vroeg juffrouw Friek.

‘Wat is ghoge ghasen? Is die lange mensen?’ vroeg Dummie.

‘Nee. Belangrijke mensen,’ zei juffrouw Friek kort. ‘En ik ben nog niet klaar. Er is nog iets. De burge-meester en ik hebben besloten een extra element toe te voegen aan de aubade. Wij gaan tijdens de aubade niet alleen zingen. Iedereen die een instrument speelt mag voor de koning en koningin een solo doen.’ Juffrouw Friek knikte naar Anna-Lies. ‘Anna-Lies kent het Wilhelmus toevallig al. Omdat zij die dag natuurlijk eregast is, mag zij in ieder geval de eerste solo spelen. Anna-Lies, toe maar.’

Tot Goos' verbazing haalde Anna-Lies een koffer van de gang en haalde er een viool uit.

Ze legde de viool onder haar kin en streek met de stok over de snaren.

Anna-Lies kon het misschien best goed. Maar door

de viool werd het volkslied maar een treurig liedje.

‘Kunnen we geen andere liedjes doen?’ vroeg Ebbie, toen Anna-Lies eindelijk klaar was.

‘Nee. Bij Koningsdag hoort traditie.’

‘Waarom eigenlijk onze school?’ vroeg Goos.

‘Omdat ik het wil,’ zei Anna-Lies.

Goos zuchtte. Dat was dan duidelijk. Anna-Lies Stekelaar was de dochter van de burgemeester. En juffrouw Friek vond de burgemeester reuze-interessant. Die deed alles wat zij zeiden. Hun klas moest op Koningsdag die liedjes gaan zingen, zodat Anna-Lies aan de koning kon laten horen hoe goed ze viool kon spelen. Bomkak Dinges.

Meester Krabbel stond op. ‘Dank u wel, juffrouw Friek. Ik deel deze nog snel even uit en dan gaan we ermee aan de slag.’

Anna-Lies borg de viool weer op en juffrouw Friek verdween.

Meester Krabbel deelde de boekjes uit en nieuwsgierig sloeg Goos zijn boekje open. Het eerste liedje was het Wilhelmus. Dat duurde wel vier bladzijdes. Van de liedjes daarna had hij nog nooit gehoord.

In de klas begon iedereen te morren.

‘Moeten we dit allemaal uit ons blote hoofd leren?’

‘Dat zijn toch veel te ouderwetse liedjes?’

‘Ik begrijp niet eens wat daar staat.’

Meester Krabbel tikte op tafel. ‘Kom op, jongens. Dat heet traditie. Het Wilhelmus is het oudste volkslied ter wereld. De tekst en muziek zijn al meer dan 400 jaar oud.’

‘Het zijn wel 15 coupletten,’ mopperde Ebbie, die ze had geteld.

‘Omdat het een naamdicht is,’ zei meester Krabbel. ‘De beginletters van elk couplet vormen de naam van de koning.’

‘Koning gheet Willem van Nassov,’ spelde Dummie.

‘Willem van Nassou,’ verbeterde meester Krabbel. ‘Die v is oude spelling. En nu houden we erover op. Ga eerst maar weekend vieren. Leer voor maandag vast het eerste couplet. En denk allemaal even na over die solo.’

‘Wat is solo?’ vroeg Dummie.

‘Dat is dat je in je eentje op een instrument speelt, zoals Anna-Lies zojuist,’ zei meester Krabbel. ‘Wie heeft er een instrument thuis?’

Er gingen een paar vingers de lucht in.

‘En wie wil een solo spelen tijdens de aubade?’

Alle vingers gingen weer naar beneden en die van Dummie ging omhoog.

‘Maar dat kan niet. Je kunt niet spelen, als je geen instrument hebt,’ zei Anna-Lies kattig. ‘Dus dan ben ik de enige.’ Ze lachte tevreden.

De bel ging en meester Krabbel wenste iedereen een goed weekend.

Dummie bleef met zijn boekje in het lokaal. ‘Ik snap niet pittesik van ghekke woorden,’ zei hij. ‘Moet die echt allemaal in blote ghoofd?’

‘We zingen alleen het eerste en zesde couplet,’ beloofde meester Krabbel. ‘En Dummie, ik moet

je even waarschuwen. We gaan naar een feestje met de koning op het stadhuis. Dat betekent dat de burgemeester die dag gastheer is, en Anna-Lies is zijn dochter. Ik wil dat je zo goed mogelijk meedoet en het niet voor haar verpest.'

'Zij pest altijd mij,' zei Dummie verontwaardigd.
'Zij is vijand!'

'Zo zeggen wij dat hier niet.'

'Oké. Zij is stomme watje,' zei Dummie.

'Dat zeggen we ook niet.'

'Ghemene spin... Lelijke krulkop...'

'Nee. Ze heet gewoon Anna-Lies. Ik houd jullie allebei in de gaten. En ga nu eerst maar eens een weekend buiten spelen,' lachte meester Krabbel. 'Tot volgende week!'

Anna-Lies stond nog met Lissy bij het fietsenhok.

‘Ik gha gheus wel solo doen,’ zei Dummie.

‘Misschien Klaas gheeft wel toeter voor mij. En anders ik neem deksels mee van pan, die is vrolijke gherrie.’

‘Bij de aubade hoort geen herrie. Als jij die dag verpest, moet je van school. Dat heeft juffrouw Friek al lang aan mijn moeder beloofd. Die dag is toevallig heel belangrijk voor mijn vader.’

‘Is belangrijk voor koning,’ zei Dummie.

‘Ja. Maar mijn vader krijgt een lintje. Dat weet hij nog niet, het is een verrassing.’

‘Krijgt hij strikje in ghaar?’ vroeg Dummie.

‘Nee, dommerd. Een lintje is een koninklijke medaille. Dat is hartstikke bijzonder. Dat heeft bijna niemand. Omdat mijn vader belangrijk is voor ons

land. Die krijgt hij van de koning.'

'Wat kan jij mee?'

'Op je kleren spelden, zodat iedereen het ziet.'

'Wie wil nou stomme lintje. Ik krijg al ezel van koningin,' zei Dummie.

Anna-Lies deed haar mond open, maar voordat ze iets kon zeggen, trok Goos Dummie weg.

Klaas zat in de keuken met thee.

'Hallo jongens. Lekker weekend!' zei hij opgewekt.

Dummie gooide zijn tas in een hoek. 'Gheb jij instrument?' vroeg hij.

'Hoezo?' vroeg Klaas.

'Voor spelen op feestje van koning. Ghij komt ghier, met jarig. Anders ik moet zingen. Kijk ghier naar stomme boekje. Wij moet allemaal in blote ghoofd stoppen!'

Klaas sloeg het boekje open. 'Aha. De aubade,' zei hij. 'Dat heb ik vroeger ook vaak gedaan. Dan ga je met zijn allen voor het stadhuis staan zingen. Komt de koning hier in Polderdam voor de aubade?'

'Ja. Maar die liedjes, dat is toch ouderwets, pap,' zei Goos.

'Dat is traditie, jongen. In het hele land zingt iedereen voor de jarige koning. En daarna is het overal feest. Dat is toch hartstikke leuk?'

'In mijn land ik word zelf koning. Zij moeten zingen voor mij,' zei Dummie opstandig.

'Maar dat weet niemand,' zei Klaas.

‘Dan gha ik zeggen,’ zei Dummie. ‘En ik gha naast koning staan.’

‘Dat kan nou eenmaal niet, Dummie,’ zei Klaas.

‘*Sirsar!* Jij bent ghemene watje! Ik wil eigen aubade ook!’ zei Dummie.

‘Weet je wat?’ bedacht Klaas. ‘Ik zing op Koningsdag zelf wel een liedje voor jou.’

‘Echte liedje van koning?’

‘Beloofd,’ zei Klaas.

‘*Maashi!* Ik wil naamdicht. Die is met allemaal eerste letters van mijn naam. *Darwishi Ur-Atum Msamaki Minkabh Ishaq Eboni.*’

‘O, nee! Dan sta ik wel een paar uur te zingen,’ kreunde Klaas.

‘Beloofd is beloofd, pap,’ giechelde Goos. ‘Anna-Lies zei trouwens dat haar vader een lintje krijgt. Volgens mij moeten we het daarom doen. En wie dat wil mag een instrument meenemen om een stukje solo te spelen tijdens de aubade. Anna-Lies gaat dat doen op haar viool. Een vióól, pap.’

‘Wat is er mis met een viool?’ vroeg Klaas verbaasd.

‘Dat Anna-Lies speelt daarop,’ zei Dummie. ‘Die is met stokje, die is ghelemaal lelijke gheluid. Is net oude kat, als jij trekt aan staart.’

‘Maar niemand wilde natuurlijk zo’n solo,’ zei Goos.

‘Ik wil wel,’ zei Dummie. ‘Gheb jij instrument?’

Klaas lachte. ‘Alleen een oude gitaar, zonder snaren. Dus die klinkt als een dooie kat.’

‘Ghaan wij instrument kopen?’ vroeg Dummie.

‘Nee, niet voor één dag. Dat is te duur.’

‘Wil jij echt ik gha wel zingen? Oké, ik gha doen.’